

NHỚ VỀ QUÊ XƯA

Hôm gặp tôi, Anh ân cần khẽ hỏi:
- Quê nơi nào sao không kể Anh nghe,
Phải quê em bao bọc bởi lũy tre,
Hay phố thị với đèn đường rực sáng?

- Quê Em là vùng đồng khô nước cạn,
Chón cao nguyên cùng gió núi bụi mờ,
Bờ biển xanh, hàng thông đứng lặng lẽ,
Như chờ đợi tiếng reo từ trong gió.

Vâng ! tất cả là quê hương Em đó,
Biển ôm dân, sông núi ôm ruộng đồng,
Con sông Ba giòng nước chảy thông dong,
Xuôi ra biển, lượn quanh vòng phố thị.

Cầu Đà Rằng nổi tình người vạn lý,
Núi Đá Bia thi vị chuyện gian truân,
Kê Hảo sơn, Bàn Thạch của Hòa Xuân,
Vì cô độc nên trọn đời Núi Một?

Đứng chênh vênh giữa cánh đồng lúa tốt,
Hoà Thịnh, Hoà Đông, Hoà Mỹ, Hoà Vinh,
Mỹ Lệ Thôn: nguồn mạch sông Hòa Bình,
Đập Đồng Cam xuôi dòng qua Mỹ Thạnh.

Núi Nhạn, Sông Đà mãi là thắng cảnh,
Nguyễn Huệ trường xưa đưa lối Em về,
Bên này Anh dưới hiên vắng Bồ Đề,
Đang dõi mắt theo gót hồng nhẹ bước.

Gió “Nam Cò” thổi lồng qua Tuy Phước,
Nắng Hòa Vang, mây phủ ngọn Chóp Chài,
Êm đêm sao cảnh rừng núi La Hai.
Sông Cầu áp ủ rừng dừa, biển lặng.

Thôn xóm điêu tàn, tình người xa vắng
Xuân Lộc giờ đây có được bình yên?
Đề chiều về Anh ra đứng ven biên,
Nhìn đèo Cù Mông chia đôi Bình – Phú.

Quê hương tôi ngoài nông dân bám trụ,
Còn bãi biển dài sóng nước bao la,
Ngư dân hiền hòa với vựa cá Lò Ba,
Xuyên Hòa Trị Anh sẽ về miền núi.

Đây Củng Sơn với mưa nguồn, thác suối
Hoang dã thú rừng, nổi tiếng với nai khô.
Tuy An xưa người cứ mãi đợi chờ?
Qua Chí Thạnh , đầm Ô Loan lặng sóng.

Quê hương tôi mãi là nguồn hy vọng,
Là niềm tin, qua bao tháng năm dài,
Thương bây giờ và vọng mãi tương lai,
Càng hãnh diện Phú Yên – Quê tôi đó!

Lê thị Hòa Niệm